

## LICE IN NALIČJE

(Žepni proces. Moški (in ženske) na zatožni klopi. Vabilo na polemiko.)

## LICE

"Ona me je ujela. Ona me je tako... pijanega zrinila na posteljo. Nesrečnega od življenja, ki ga živim. Jokal sem. Ona pa me je božala, govoreč, da je z mojo mamo hodila skupaj v šolo in da ne smem obupati. Da je še nekdo nad nami, zraven mi je pa božala režo... S prsti je švigala po gumbih na reži..."

Pavle Zidar "Jaz sem ti", str. 11

78

"Južek, Južek, " je pošepetavala, "k tebi sem prišla, samo maličko sem prišla..."

Eh, kako se ji je glas tresel, sama prošnja ga je bila, bilo mi je, ko da bi me z vodo polili.

"Zefa, pusti me, za zmerom me pusti," sem šepetal in ji odrival roke.

"Jezus-Jezus," je stokala in vpraševala: "Zakaj, zakaj si takšen?..."

Nič nisem vedel, kaj bi storil. Dihala je vame, jaz sem se odmikal... Naslonila se je na posteljo in me naprej in naprej iskala z rokami...

Prosila je, glas pa je bil tak, ko da bi bila ne vem kako vesele volje, da bi z njim tudi mene spravila v dobro voljo. Toda ko so ji roke zdrknile po prsih, sem jo prijel za zapestji. Hotela se je iztrgati, postajala je divja, a jaz sem jo še močneje stiskal.

"Južek, ko boga te prosim, Južek..."

Ivan Potrč "Na kmetih", str. 174-5

"Ležal je na zemlji, stegnjen, negiben, dobrikajoče ga je objela, mu vzdignila glavo in mu nudila prsi v poljub. Medlo se jih je dotaknil, bolj s sapo kot z ustnicami, in ta njegova trpnost jo je spodbujala, da mu je, tesno ga stiskajoč k sebi, začela odpenjati pas. Dotipala se je do kože in dlak, mu v nori obsedenosti z enim samim gibom razpotegnila hlače in ga poljubljala po dlakavi koži, dokler ji tudi to ni bilo premalo: spustila ga je in potem z obema rokama, divje in slepo, vlekla obleko z njega, kos za kosom, hropeče, krčevito, z nekakšno kruto silo, dokler ni obležal gol pred njo.

Ves čas, ko mu je odpenjala pas, ga poljubljala in mu na silo slačila obleko, je ležal Bogdan negibno vznemirjen. Mukoma je tišal vznemirjen, zavlačeval trenutek, ki ga bo pahnil v zadnje olajšanje, zakaj ko bo prišel, bo čarnosti konec, potešitev ga bo vrgla na breg treznosti in če ne bo z njim vred deležna olajšanja, bo muka prenašati silo nepotešene ženske."

Branko Hofman "Ljubezen", str. 94

79

"Upravnica se je smejala. A se je spet nehala smejati, napravila je zaskrbljen glas, kot da bi se po naključju spomnila česa najvažnejšega, in rekla:

"Daj no stopi malo sem... še malo bliže..."

Potem je bliskovito prišla mladeniča za vzboklino na hlačah pod trebuhom in se zasmejala.

"Gospod, kaj imaste pa vi tole?" je zaskrbljeno vprašala in stvari ni hotela izpustiti.

Mladenič je zardel in ni nič rekel, samo gledal je, kako so upravnični prsti gladko odpeli tiste tri gumbe in je poskočila na plan ona izbočena stvar.

"O, glej no glej, kdo bi si mislil," je zapredla upravnica z zelo nizkim in zadovoljnim glasom in se malo poigrala z rečjo..."

Marko Švabič: "Vprašanje o suverenosti neke balkanske države", revija Problemi okt. 1971 števil. 103-104, str. 28

Kaj je narobe z našimi moškimi, da potegnejo vselej ta kratko?

Zakaj se pustijo tako... množično tiranizirati in spraviti v "žakelj" od predstavnic drugega spola?

Morebiti pa bi bilo treba našim korenjaškim Slovenkam puščati kri ali vsaj miriti njihovo brizgajočo vitalnost in neobrzdano pohoto s tabletkami broma v kofetku?

Kaj pravijo k tem nenavadnim, a dokaj splošnim in dokaj pogostno literarno obdelanim simptomom diplomirani psihologi in psihologije, ki so pri naših dnevnikih, tednikih in mesečnikih nalašč za to akreditirani, da razvozlavajo, kolikor se pač da poljubno, vse - slovenske seksualne krče in čustvene voze?

Kaj svetujejo "tozadevnim" kapitulantsko "nastrojenim" moškim ter nenehno na juriš in na ježo na Klek pripravljenim ženskam?

## NALIČJE

80

"Z dlanjo ji je zaprl usta... Iz žepa je potegnil nož. Zablistal je z rezilom pred njenimi očmi... Ko je videl, da jo je popadla groza, je vstajal v njem občutek zmagoslavja. Spet ga je navdajal čuden drget, zavest lastne moči.

Drgetala je... Njeno telo je krčevito trzalo...

"Če ne boš storila vsega, kar ti zapovem, ti porinem nož v grlo! Potem pa še med noge!" je zahripal vanjo.

"Sleci se!" je siknil.

Iz oči so ji spolzele solze. Zdaj je čutil, da je v njegovi oblasti, da je predana njegovi moči, njegovi volji, da lahko stori z njo, z žensko, kar hoče. Rasel je, razraščal se je, bohotil se je in napenjal... Krilo ji je zavihal do prsi. Nato ji je razgalil boke in prsi. Tiščala je noge in jih ni hotela razmakniti. Blisnil je z nožem, postala je mlahava. Ko se je zarinil vanjo, je vzkriknila."

Evald Flisar "Mrgolenje prahu",  
str. 196-7

jm

"Z gornjim životom se je mukoma vzdignil na komolce. Roke so mu drgetale, a imel je še moč, da jo je zgrabil čez pas in jo povlekel s sebe, da bi jo odtrgal od polovične igre in si jo vzel tako, kot je bil vajen. Kot je hotel: na njej, obvladujoč jo, z ustnicami na vratu, potapljaajo se v vonj njenih las. Kot je hotel, kot je hotel: obvladati, ne podleči... Branila se je, dokler ni podlegla njegovi sili."

Branko Hofman "Ljubezem", str. 95

"Zaloputnil sem vrata in se začel brez besede slačiti... In kolikor bolj je hlipala in prosila, naj se je vendar usmilim... toliko bolj živalsko je v meni valovala kri in mi napenjala mišice v mednožju... Nisem bil še čisto nag, ko sem že bojevito stopil k nji, tedaj pa se je zagnala vame s svojimi kremplji, s tistimi dolgimi posrebrenimi nohti, in se me začela zagrizeno otepati. Kako močna je bila ta krhka ženska, koliko trdovratnosti je bilo v njenih moralističnih predsodkih...! Tega se kratkoma ne da povedati. Vendar je samo tega še manjkalo, da je postala ta pomembna zadeva popolna, ta njena telesna in duhovna moč, ki se mi je postavila po robu in ki sem jo moral streti. Zdaj je bil končno svet zaokrožen, v celoti zgrajen iz slepe moči in volje. In seveda, vsaj tisti del moči, ki je pripadal meni, sem zdaj lahko uveljavil, in to temeljito. Dokler sva bila še zvita v klopčič in sva se valjala po tleh, je nikakor nisem mogel razpeti in ji priti do živega, ker se je že tako izvila in skrčila, že kako stisnila bedresa, mi zasadila v rame zobe ali znašla kako zvijačo. Kakor hitro pa sva bila spet na nogah in sem ji zdaleč primazal dve, tri klofute, je pri priči otrpnila, povsem popustila, tudi v očeh se ji je malo zjasnilo, da o možganih sploh ne govorim. Samo podrl sem jo še in jo zajahal.

Kdo je bil nazadnje zadovoljnejši, jaz ali ona, mi je kaj malo mar. Mene je vsekakor kar razganjalo od ponosa... od zadoščenja, od zavesti, da sem se slednjič le lotil sveta s pravega konca in da ga zdaj držim v rokah tako čvrsto kot s kleščami. Udomačen sem na njem, da ne rečem gospodar položaja. Zajahal sem slednjič tega podivjanega konja brez predsodkov in ga imam zdaj krepko na uzdi, v njegovem sedlu sem varen in močen, samo popustiti več ne smem, niti za hipec."

Marjan Rožanc "Sveti Kazimir", revija  
Problemi, april 1970,  
št. 88, str. 30

81

In že spet: Kaj je narobe z našimi preljubimi moškimi, da ne znajo ubrati prave poti, marveč zapadajo iz skrajnosti v skrajnost? Kaj jih tako neusmiljeno (beri kruto) premetava in zdeluje? Seks? Ljubezn? ... Ali le volja do moči?

Naši frustrirani Adami se ne bi rajši izživljali na bolj primernih in bolj močatih terenih, namesto da zapravljajo svoj drgoceni čas, čas in skopo odmerjene energije s samoprevaro in gojenjem lažnih mitov in cenenih iluzij na račun svoje občeznane superiornosti in nadmoči? S partnerji, ki so jim vsaj... fizično kos? Se skratka šli judo in aubiks s pretepači in judoisti ali pa se pomerili v šahu z izurjenimi mojstri šahisti, ne pa z "neznalicami", ki ne ločijo kmeta od kraljice in jim je judo prej španska vas ko japonska umetnost gibkosti in prožnosti (l'art de la souplesse)?

Po stoletjih oz. tisočletjih predsodkov in nesporazumov, ne bi naposled pogledali resnici v obraz ter rekli bobu bob, namesto da ga zavijajo v živopisan staniol papir ter ga okrog razprodajajo za Kraševo sadno karamelo ali čokoladni bonbon s slastnim rumovim nadevom?

82

Ne bi kazalo navsezadnje tudi skleniti premirje z inkriminiranim ženstvom? Na kratko, odpovedati se tisočletni, že kar okrnelo tradicionalni in konformistični vojni... s "sočlovekom" ženskega spola in začeti - avantgardno revolucijo s samimi seboj? Obračunati z ostanki kronične nadutosti in spolnega fašizma v sebi? Odpraviti fagocite surovosti, zagovednosti in trdovratnega kolonializma?

Kaj menijo navsezadnje o tem perečem problemu, ne le diplomirani psihologi in psihologinje, marveč vsi ostali Slovenci obeh spolov, diplomirani in nediplomirani? Smo ženske res take? In kakšne smo pravzaprav? Pa moški?

LICE IN  
NALIČJE